

๑

รักแรกพบ

วินาทีที่ที่นั่งอยู่ต่อหน้ามารดาและน้องสาวของธันวา พัทธ์ธีรายังคงไม่แน่ใจนักว่าจะอะไรที่นำพาความสัมพันธ์ของเธอกับเขามาถึงจุดนี้ได้

“...คบกันนานแค่ไหนแล้ว” ลภัสรา มารดาของคนที่นั่งอยู่ข้างกาย พัทธ์ธีรากลามขึ้นท่ามกลางบรรยากาศระอึกระอ่วน

สองหูของพัทธ์ธีราก็อื้ออึง สองมือเย็นเฉียบสั่นระริก หัวใจเต้นรัว ลั่นพลี๊ว ร่างกายคล้ายจะหลุดจากการควบคุม หญิงสาวไม่ได้ยินว่าคนตัวโตตอบไปว่าอะไร โสตประสาทราบรู้ได้เพียงเสียงฝนกระหน่ำผิดฤดู นอกหน้าต่าง จนกระทั่งแขนแข็งแรงพาดลงมาบนไหล่ที่หนาวสะท้านหนักๆ แบ่งปันความอบอุ่นและเรียกให้พัทธ์ธีรากลั้วโลกแห่งความเป็นจริง

ร่างเล็กบางผ่องนคลายลงเล็กน้อย ดวงตากลมโตภายใต้กรอบตาสวย มีรอยตื่นราวกับกระต่ายน้อยขี้ตกใจขณะซ่อนมองใบหน้าคนที่กำลังจับจ้องเธอด้วยแววตาลึกล้ำ

จุดเริ่มต้นของพวกเราคืออะไรกันนะ

วันนั้น...ฝนก็ตกเหมือนวันนี้ใช่ไหม...

ถ้าวันนั้นฝนไม่ตก พวกเขาก็คงไม่ได้พบกัน คำกล่าวนี้ไม่ได้เกินจริง ไปนักเมื่อพัทธ์ธีรานึกย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน

ฤดูฝนปีนั้นพัทธ์ธีรายังเป็นนักศึกษาปริญญาโทที่กำลังประสบกับความทุกข์ทรมานอันเกิดจากสิ่งที่เรียกว่าวิทยานิพนธ์ สองสัปดาห์ก่อนสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ พัทธ์ธีราที่นั่งแกสไลด์จนตึกตื่นอ่อนล้าทั้งร่างกายและจิตใจ สองตาแสบพร่าจากการจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์นานๆ แต่เธอก็ไม่อาจตัดใจนอนทั้งที่งานยังไม่เสร็จได้

ตีหนึ่งครึ่ง พัทธ์ธีราลงไปซื้อขนมและกาแฟจากร้านสะดวกซื้อชั้นล่างของคอนโดขึ้นมาตุน ขณะเดินผ่านประตูกระจกใสที่ต้องใช้บัตรสแกนเข้าออกก็พบว่ามีคนเดินตามมา

แวบแรกพัทธ์ธีราไม่รู้รู้สึกตกใจหรือประหลาดใจเท่าใดนัก แต่เมื่อเหลียวไปเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายตัวโตที่สูงกว่าตนเองหนึ่งช่วงหัว สวมกางเกงยีนส์ซีดและเสื้อกันลมแขนยาวสีเข้มแบบมีฮูดที่คลุมศีรษะไว้จนแทบมองไม่เห็นใบหน้าภายใต้แสงไฟสลัว พัทธ์ธีราก็เริ่มใจไม่ดี สายตาดกกลงบนพื้นที่นองไปด้วยน้ำ อีกฝ่ายคงเดินตากฝนมาถึงได้เปียกโชกไปทั้งตัวขนาดนี้

ขณะที่นี้กระแวง พัทธ์ธีราก็นึกสงสัยแม่บ้านของคอนโดไปด้วย

หญิงสาวกัตรีมฝีปากบางจนเจ็บ เมื่อร่างสูงใหญ่ก้าวตามเข้ามาในลิฟต์แล้วไม่ยอมกดปุ่มขึ้นหลังจากที่พัทธ์ธีรากดขึ้นของตนเองแล้วถอยจากออกมา

ระบบการใช้ลิฟต์ของที่นี่ต้องใช้คีย์การ์ดรวมด้วย โดยผู้อาศัยจะกดปุ่มได้แค่ชั้นที่ตัวเองอยู่กับชั้นที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางเท่านั้น

พัทธ์ธีรากลั่นหายใจ นึกขึ้นได้ว่าตอนผ่านประตูชั้นล่างเข้ามา ดูเหมือนคนตัวสูงใหญ่ที่ข่มร่างบอบบางของเธอให้เหลือตัวนิดเดียวจะไม่ได้หยิบคีย์การ์ดออกมาเลยสักครั้ง อีกทั้งเมื่อถึงเวลาต้องกดลิฟต์ก็ไม่หยิบออกมาเพื่อกดขึ้น นี่ไม่ใช่ว่าเป็นพวกโจรฆ่าข่มขืนที่กำลังตามเธอไปถึงห้องหรือกันนะ

สมองของพัทธ์ธีราที่ใช้งานมาทั้งวันทั้งคืนพลันว่างเปล่า คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าควรเอาตัวรอดจากสถานการณ์เช่นนี้อย่างไร

เมื่อประตูลิฟต์เปิด พัทธ์ธีราก็วิ่งรอกอยู่ภายในลิฟต์เพื่อให้ชายจนกรรจรวงสูงใหญ่ก้าวออกไปก่อน ทว่าอีกฝ่ายกลับกดปุ่มเปิดค้างไว้และหันมามองเธอด้วยสายตากดดัน

หญิงสาวร่างเล็กไม่มีทางเลือกนอกจากก้าวออกจากลิฟต์ไปด้วยขาที่แข็งทื่อและสองมือเย็นเฉียบ

พัทธ์ธีราสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจแรงๆ จากคนที่เดินตามหลัง ตามด้วยเสียงทும்ที่ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบบนทางเดิน

“ขอทางด้วยครับ”

ชายหนุ่มปิดสมุดเล่มเล็กๆ ลมออกด้วยสีหน้าราวกับรำคาญ พัทธ์ธีราเบี่ยงตัวหลบ ก่อนจะยื่นตาค้าง มองเลี้ยวหน้าหล่อเหลาใต้แสงไฟที่เผยออกมาระหว่างที่เขากดรหัสเข้าห้องพักที่เธอยืนขวางอยู่

แวนหนึ่งก่อนที่เขาจะปิดประตู พัทธ์ธีราก็ยังยืนทำหน้าที่นางอยู่ตรงนั้นมองเห็นสายตาระแวงจัดจากดวงตาคมสวยที่ส่งตรงมา ราวกับเป็นเธอเสียเองที่ทำท่าราวกับเป็นโจรปล้นสาวท

พัทธ์ธีราเจอผู้ชายคนนั้นอีกสองสามครั้งบนทางเดิน ในลิฟต์ หรือแม้กระทั่งที่ร้านอาหารใต้คอนโด ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรที่พัทธ์ธีรามักจะเผลอมองหาภาพคนตัวสูงที่เดินด้วยท่าทางเฉพาะตัวไปเสียทุกครั้งที่ก้าวเข้ามาในเขตอาคารที่พัก

คืนนี้เป็นอีกคืนหนึ่งที่พัทธ์ธีรานั่งทำงานจนตีกตื้น หญิงสาวเครียดจนไม่รู้จะเครียดอย่างไร ทำความสะอาดบ้านทุกซอกทุกมุมก็แล้ว ทว่าพอกลับมานั่งอยู่หน้าจอก็รู้สึกเหมือนทนไม่ได้ขึ้นมา ต้องหากิจกรรมอย่างอื่นทำสุดท้ายเลยได้แต่หอบหิวผ่านนมที่เพิ่งซักรอกเมื่อครู่และไม่น่าจะแห้งภายในคืนนี้ ขับรถออกไปปั่นเหงื่อที่ร้านสะดวกซักซึ่งเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงในคอมมิว-

นิตีมอลเล็กๆ หน้าทางเข้าคอนโด

พัทธ์ธีราเพิ่งเอาผ่านวมเข้าตู้อบผ้าเสร็จตอนที่ชายหนุ่มร่างสูงเดินเข้ามาในร้านสะดวกซักพร้อมตะกร้าผ้า

ใบหน้าที่พักหลังนี้เริ่มจะคุ้นตาทำให้คนที่หมუნตัวกลับไปหาที่นั่งอึ้งงันไปพักหนึ่ง หัวใจเต้นแรงกว่าปกติเล็กน้อยตอนตัดสินใจเอ่ยคำทักทาย

“สวัสดีค่ะ”

ชายหนุ่มที่ใส่เสื้อกันลมตัวเดิมชะงักไปครู่หนึ่ง มือใหญ่ปิดชุดให้ตกไปด้านหลังก่อนจะเลิกคิ้วใส่พัทธ์ธีราด้วยสายตางุนงง บ่งบอกว่าอีกฝ่ายจำเธอไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

“คือ...ฉันอยู่ห้องถัดไปจากห้องคุณสองห้องนะคะ ที่วันนั้นเจอกันในลิฟต์”

“อ้อ ครับ” เขาตอบรับเพียงเท่านั้น แววตามีร่องรอยระลึกได้ แต่ก็ไม่ได้กล่าวอะไรมากกว่านั้น เห็นได้ชัดว่าไม่พร้อมจะผูกมิตร

พัทธ์ธีราหน้าเฉือนสนิท ภายในใจรู้สึกถึงความไม่โหปะปนกับความเสียดาย ยอมรับอย่างหน้าไม่อายว่าตนสนใจในตัวเขา บางทีอาจเป็นความไว้ตัว เข้าถึงได้ยากของคนตัวสูงที่ตั้งดูดีให้เธอมองหาเขาอยู่รำไป

หญิงสาวถอนหายใจราวกับมันจะช่วยขับไล่บรรยากาศอันน่าอึดอัดให้สลายหายไปได้ มือเรียวยาวปลดล็อกหน้าจอบล็อกลิฟต์ ดวงตากลมโตะกวาดผ่านตัวอักษรเรียงเป็นพืดด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจ แม้ว่ามันจะไม่ผ่านเข้าไปในสมองแม้แต่น้อย ด้วยความคิดยังคงวนเวียนอยู่กับเจ้าของร่างสูงสมส่วนที่กำลังโยนเสื้อใส่เครื่องอบผ้า

พัทธ์ธีราไม่อาจห้ามสายตาดตนเองที่เพียรลอบมองเสื้อวหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่าย ก่อนจะหลุบตาลงเมื่อเขาหมუნตัวกลับมานั่งที่โต๊ะตัวที่อยู่ไกลออกไปอีกฝั่งของพื้นที่เล็กๆ

ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงบของร้านสะดวกซักที่มีเพียงเธอกับเขา

สองคน พัทธ์ธีราแทบได้ยินเสียงลมหายใจของเขา หญิงสาวสุดหายใจลึกจนได้ยินแต่เสียงหายใจของตนเอง รับเอากลิ่นชื่นๆ ของฤดูฝนเข้าไปในปอด

ผ่านลมของพัทธ์ธีราปั่นแห้งไปได้ยี่สิบนาที ฝนก็เทกระหน่ำไม่ลืมหูลืมตา เธอละลายตาจากบทความที่กำลังอ่าน เงยหน้ามองสายฝนด้วยแววตาเหม่อลอยเล็กน้อย ครุ่นคิดว่าตนจะชอบผ่านลมไปถึงรถอย่างไรไม่ให้เปียกโชกไปทั้งตัวทั้งผ้าที่อุตสำหรับขนมาอบ

ตอนที่พัทธ์ธีราหันกลับมาจึงบังเอิญสบตากับใครอีกคนที่มองมาด้วยแววตาอ่านยากอยู่ก่อนแล้ว สองแฉ้มที่เย็นซี้ดพลันร้อนวูบขึ้นมา ก่อนที่เธอจะเป็นฝ่ายหลบตาก่อน ก้มหน้างูต ทำให้เหมือนสนใจสิ่งที่อยู่ในแท็บเล็ตเสียเต็มประดา

เครื่องอบผ้าร้องขึ้นเมื่อครบเวลา พัทธ์ธีราซึ่งลุกขึ้นไปเก็บผ้าออกจากเครื่องสะดุ้งนิดๆ เมื่อจู่ๆ คนตัวสูงผุดลุกจากที่นั่งแล้วเดินหายออกไปจากร้านครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาพร้อมร่มสองคันและร่างที่เปียกโชกเหมือนเมื่อสองคืนก่อนไม่มีผิด

“ฝนมันตก” เขาเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าร่างบอบบางของคนที่ยืนมองเขาตาโต แล้วยื่นร่มออกไป

“ไม่เป็น...” พัทธ์ธีราเกรงใจ แต่ปฏิเสธยังไม่ทันจบเขาก็พุดซัด

“เลือ่คุณ...” เสียงทุ้มชะงักไปนิดหนึ่ง เขาเบือนใบหน้าหล่อเหลาไปด้านข้างเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราวกับต่อว่าที่เธอแต่งตัวไม่เรียบร้อย “ถ้าเปียกก็คงไม่ดี”

ผิวหน้าบอบบางของพัทธ์ธีราร้อนจนแทบระเบิด นึกได้ตอนนี้เองว่าภายใต้เสื้อยืดพร้อมใส่นอนของตนไม่ได้สวมบรา ลัดส่วนบริเวณนั้นของพัทธ์ธีราไม่ได้มีมากมายจนเกือบเรียกได้ว่าราบเรียบ บวกกับความเคยชินกับการไม่สวมบราออกมาบริเวณใกล้ๆ ที่พัก ทำให้หญิงสาวลืมนึกถึงจุดนี้ไปว่า หากเสื้อยืดเปียกน้ำ เธอจะตกอยู่ในสภาพไหน

“ขอบคุณค่ะ” แฉ้มของพัทธ์ธีราแดงระเรื่อตอนยื่นมือออกไปรับ

ความประทับใจที่มีต่อเขาเพิ่มขึ้นอีกนิดหลังจากถูกหักกลับไปเมื่อครู่ คนตัวโตไม่ได้ตอบ เพียงพยักหน้าอย่างเฉยชาแล้วเดินกลับไปนั่งที่เดิม

“ชื่อพัทธ์นะคะ” แม่แต่พัทธ์ธีราเองก็ไม่ทันรู้ตัวตอนเอ่ยคำพูดพวกนั้น ออกมา “ชื่ออะไรเธอคะ”

ร่างสูงผยหน้าขึ้นจากหน้าจอโทรทัศน์ แล้วเอ่ยไปอีกทางด้วยน้ำเสียงไร้ความรู้สึก

“ไปถึงแล้วเอาร่มวางไว้หน้าห้องผมก็พอ”

“คะ?”

“ผมไม่ใช่พวกที่ชอบทำความรู้จักกับเพื่อนบ้าน”

พัทธ์ธีราผงะหน้าแทบหงาย หน้าม้ายิ่งกว่าตอนที่เขาเอ่ยเป็นนัยว่า เธอแต่งตัวไม่เหมาะสมเสียอีก

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มทำให้พัทธ์ธีราพูดไม่ออก บอกไม่ได้ ตั้งตัวไม่ติด หญิงสาวพึงร่วมไว้หน้าห้องเขาตามที่อีกฝ่ายสั่งไว้แล้วรีบวิ่งเข้าห้องตัวเอง อับอายชายชู้หน้าจนถึงกับภาวนาไม่ให้เจอเขาอีก จากความประทับใจ กลับกลายเป็นความหมั่นไส้ปนชิงชังนิดๆ แต่นั่นเป็นเพียงสิ่งที่เธอคิดไว้เท่านั้น

ความรู้สึกที่แท้จริงของพัทธ์ธีราที่มีต่อชายหนุ่มผู้นั้น หลังจากนั้น เพียงไม่นานหญิงสาวก็เริ่มเข้าใจ

ไม่ว่ามันจะเป็นความเกลียดชังแรกพบหรือความประทับใจแรกเห็น หน้า ทั้งหมดนั้นก่อตัวเป็นความหวั่นไหวที่ทำให้พัทธ์ธีราถูกดึงดูดเข้าหาเขา จนไม่อาจปฏิเสธได้เลย

หลังจากวันนั้นที่ร้านสะดวกซั๊ก พัทธ์ธีราไปอบผ้าในเวลาเดิมอีกสองสามครั้งแต่ไม่ได้เจอเขา ในเวลานั้นหญิงสาวยังไม่เข้าใจความรู้สึกราวกับ ลูกโป่งที่ถูกปล่อยลมจนเหี่ยวของตนยามค้นพบว่าเจ้าของร่างสูงคุ่นตา

ไม่ได้ก้าวเข้ามาในร้านจนกระทั่งเธอกลับ

และไม่ได้ก้าวเข้ามาในครรลองสายตาของเธออีกเลยตลอดสอง
สัปดาห์นับจากวันนั้นที่ให้พัทธ์ธีราี่ยมร่วม

จวบจนคืนหนึ่งในฤดูฝน เมื่อพัทธ์ธีราได้เห็นใบหน้าคมคายของผู้ชาย
ที่เธอไม่รู้จักแม่กระทั่งชื่ออีกครั้งในลิปต์ตัวเดิมที่เจอกันครั้งแรก

เธอก็เพิ่งเข้าใจ... ว่ารักแรกพบมีอยู่จริง

ในคืนที่ไร้แสงดาวบนท้องฟ้า ช่วงนี้ของปีพัทธ์ธีรามักจะอ่อนไหวเป็นพิเศษ
เรื่องราวบางอย่างคอยรบกวนจิตใจ ทำให้เกิดความรู้สึกกวนโหวง
ราวกับมีโพรงอันว่างเปล่าที่ไม่อาจถมให้เต็มฝังอยู่ในช่องอก สูดกินพลังงาน
และความรู้สึกของเธอจนสิ้นไร้เรี่ยวแรง

หลังจากนั่งเหม่ออยู่หน้าจอแล็ปที่ออฟมาเกือบครึ่งชั่วโมงโดยที่งานไม่
คืบหน้า พัทธ์ธีรามองนาฬิกาแล้วก็ตัดสินใจเดินออกไปหน้าคอนโด มีร้าน
ขายน้ำเต้าหู้ที่เปิดตอนกลางคืนอยู่ตรงนั้น

ถึงจะไม่ได้นึกหิวอะไร แต่พัทธ์ธีราก็คาดหวังว่าบางทีการชดเต้าฮวย
น้ำขิงร้อนๆ จะทำให้หัวใจของเธอได้รับความอบอุ่นขึ้นมาบ้าง

พัทธ์ธีราซื้อเต้าฮวยน้ำขิงสองถุงกับน้ำเต้าหู้อีกหนึ่งถุงเพื่อไว้สำหรับ
พรุ่งนี้เช้า แล้วเดินขึ้นลิฟต์ที่ไปลานจอดรถเพื่อเอาของที่ลืมไว้ เมื่อกลับมา
ที่ล็อบบี้คอนโดถึงได้พบว่าฝนตกอีกแล้ว นึกไว้ว่าอัลลัยผ้าที่ซักรอกไว้แต่ลืม
เก็บอยู่ในใจ คิดไว้ว่าพรุ่งนี้ค่อยเก็บมาซักใหม่ก็แล้วกัน

ขณะที่นึกปลงตกอยู่ในใจ ประตูลิฟต์ที่เพิ่งปิดไปก็เปิดออกแทบจะ
ทันทีหลังจากพัทธ์ธีรากดปุ่มลูกศรขึ้น และดูเหมือนว่าจะมีใครอีกคนอยู่
ในนั้นก่อนแล้ว

ใครบางคนที่พัทธ์ธีรามักจะคอยมองหาอยู่ตลอดโดยไม่รู้จักตัวยาม
เดินผ่านที่ที่เคยพบเจอกัน

ตอนที่ได้เจอหน้ากันอีกครั้งในรอบสองสัปดาห์ หัวใจที่ซัดซาพลัน

เดินแรงอย่างไม่อาจควบคุม ไบหน้าเพื่อร้อนร่าวกับเป็นไข้ตอนมองสบแววตา
ราบเรียบไร้อารมณ์ที่มองตรงมา

“สวัสดิ์ค่ะ” พัทธ์ธีราเป็นฝ่ายยิ้มให้เขาก่อนตามเคย แม้นวันนี้จะเจอ
เรื่องราวมากมายเพียงไร ครั้นได้เจอหน้าเขา หญิงสาวก็ยังคงยากรวบรวม
เรื่องราวทั้งหมดที่มีแล้วยิ้มให้

พัทธ์ธีรามองออกว่าคนที่ผิงกหัวให้หนึ่งที่ไม่มื่ออารมณ์จะพูดคุยด้วย
ถึงกระนั้นก็ยังชวนคุยต่อราวกับเป็นคนที่ได้รับความสะดวกแล้วรู้สึกดี
หญิงสาวมองเห็นผมเปียกขึ้นของเขาแล้วเอ่ย

“ชอบตากฝนหรือคะ”

“...”

“เจอกันที่ไรคุณเปียกฝนทุกทีเลยนะคะ ทั้งที่วันนั้นอุตุสำหัดเดินไปเอา
ร่มให้พัทธ์แท้ๆ”

“ถือร่มมันน่ารำคาญ”

แววตาของอีกฝ่ายยามปรายตามองมาทำให้พัทธ์ธีราไม่แน่ใจนักว่า
ระหว่างร่มกับเธอ เขารำคาญสิ่งไหนมากกว่ากัน

พัทธ์ธีราลอบพิจารณาคณข้างกายเงียบๆ บรรยากาศรอบกายพวกเขา
เต็มไปด้วยความอึดอัด

เรือนผมของเขาเปียกขึ้น แต่ไม่ได้ชุ่มไปทั้งตัวจนน้ำหยดตึงเหมือน
วันแรกที่เจอกัน ขอบตาของเขาแดงก้ำเล็กน้อย ไบหน้าแลดูซีดเซียวราวกับ
คนป่วย มิหนำซ้ำร่างสูงใหญ่ของเขาก็กำลังแผ่ความร้อนออกมาจนคนที่ยืน
อยู่ไม่ห่างกันนักสัมผัสได้

พัทธ์ธีราเดินนำออกไปจากลิฟต์เมื่อถึงจุดหมาย ชายหนุ่มยืนหนึ่งรอให้
เธอออกไปก่อนด้วยแววตาหลากหลายความรู้สึกก่อนจะก้าวตามมา

ตอนที่ไต้ยินเสียงเขากดรหัสที่ประตู หญิงสาวก็เอ่ยออกมาราวกับ
ลั้งเล

“คุณ...ป่วยหรือเปล่าคะ ตาแดงๆ” หัวใจของพัทธ์ธีราเต้นตึกตัก ถึง

กระนั้นตอนที่ซูงใส่เต้าฮวยน้ำขิงขึ้นมาก็ยังมีรอยยิ้ม “พัทธ์ซื้อเต้าฮวยน้ำขิงมาสองถุง กินด้วยกันมั๊ยคะ”

ไม่ใช่ ‘แบ่งไปกินมั๊ย’ แต่เป็น ‘กินด้วยกันมั๊ย’

พัทธ์ธีรานึกตาตัวเองในใจที่ทำตัวกำกั้นชวนผู้ชายเข้าห้อง แต่ที่น่าแปลกใจคือ คนที่ดูขี้ราชาญอีกทั้งยังโลกส่วนตัวสูงลิบลืออย่างอีกฝ่ายกลับเดินตามเข้ามาในห้องเธอง่ายๆ

วูบหนึ่งพัทธ์ธีรานึกหัวน้ใจว่าเขาจะเข้าใจผิดว่าเธอกำลังเชิญชวนให้เขาทำอะไรที่ลึกซึ้งเกินกว่าการนั่งกินเต้าฮวยน้ำขิงร้อนๆ ด้วยกัน แต่อีกใจหนึ่งของพัทธ์ธีราก็รู้ว่า ถ้าชายหนุ่มเกิดมีความต้องการในแง่ไหนขึ้นมาจริงๆ ด้วยหัวใจที่เอนเอียงและอารมณ์อ่อนไหวที่มีอยู่ ตนเองก็อาจเอนอ่อนให้เขาราวกับคนใจง่าย

“นั่งตรงนี้นัก่อนนะคะ” พัทธ์ธีราชี้ไปที่โต๊ะอาหารแล้วเดินหายเข้าไปในครัว ก่อนจะออกมาพร้อมถ้วยเล็กๆ สองใบและกล่องเก็บยาสามัญประจำบ้าน

“มีใช้หรือเปล่าคะ พัทธ์เอายามาเผื่อด้วย แต่กินอะไรรองท้องก่อนค่อยกินยาแล้วกันนะ”

เหมือนคุยกับกำแพง แต่พัทธ์ธีราก็รู้สึกดีที่มีคนตัวโตๆ เข้ามานั่งในห้องที่เคยเงียบเหงาอ้างว้างของตนเอง หญิงสาวมองเรือนผมสั้นๆ ของอีกฝ่ายอย่างชัดใจ นึกอยากเป่าผมให้ แต่คิดว่าคงมากเกินไป จึงได้แต่เดินเข้าไปหยิบผ้าขนหนูผืนเล็กมายืนให้เขา

“เช็ดผมหน่อยนะคะ ไม่งั้นจะยังเป็นหนัก”

“ผมสบายดี...ฮัดซิว!” ไม่ทันขาดคำ คนที่ปากบอกสบายดีก็เริ่มแสดงอาการ

พัทธ์ธีรามองเขาด้วยสายตาราวกับจะพูดว่า ‘เห็นมั๊ย’ ก่อนจะลงมือแกะถุงใส่เต้าฮวยน้ำขิงเสียบๆ

“ตกลงจะไม่บอกชื่อจริงๆ เหรอคะ” เธอถามขึ้นหลังจากนั่งมองเขาตักเต้าสวายน้ำขิงรสชาติเผ็ดร้อนเข้าปากไปแล้วสองสามคำด้วยท่าทางเรียบร้อย

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามซ้อนตาขึ้นมองเธอเงิบๆ พออยู่ที่ใกล้ๆ หญิงสาวจึงสังเกตเห็นขนตาอนยาวน่าดึงดูดเล่นของอีกฝ่าย

“ติน”

“อายุเท่าไรเหรอคะ พัทธ์ยี่สิบสาม ต้องเรียกคุณว่าพี่มั๊ย”

“ยากมากก็ละสรรพนาม”

“แสดงว่าพัทธ์คุยกับคุณได้มั๊ยคะ เห็นบอกว่าไม่ชอบคุยกับเพื่อนบ้าน”

คนที่ทำหน้าที่ลูกขึ้นจนแก้อัศจรรย์ใจ

“งั้นกลับเตี้ยวันแหละ”

“แง พัทธ์ล้อเล่น อย่าเพิ่งกลับสิคะ กินอีกนิดสิคะ แล้วค่อยกินยา” พัทธ์ธีราทำตาโต ยื่นมือไปจับแขนเขาไว้แล้วหัวเราะอย่างไม่เห็นเหตุผลเมื่ออีกฝ่ายทำตัวราวกับคนแสบงอน

ชายหนุ่มมองเธอนิ่งๆ ด้วยแววตาอ่านยาก นานพอจะทำให้ใบหน้าของคนถูกจ้องขึ้นสีเรื่อ

“ให้พูดตามตรง ตอนที่ได้เดินตามคุณเข้ามา ความคิดผมมันไม่ได้บริสุทธิ์เท่าไร ถ้าคุณไม่ได้คิดเหมือนกันก็ให้มันจบลงตรงนี้ได้”

ถึงจะเผื่อใจไว้แล้วว่าเขาอาจจะคิดแบบนี้ แต่พออีกฝ่ายพูดออกมาตรงๆ พัทธ์ธีราก็รู้สึกเหมือนโดนหมอกออยู่ดี

แม้จะยอมรับว่าตนมีความรู้สึกดีๆ ให้เขา แต่การมีความสัมพันธ์ทางกายกับคนที่แทบไม่รู้จักกัน สำหรับคนไร้ประสบการณ์อย่างพัทธ์ธีราถึงอย่างไรก็ยังน่ากลัว

ท่าว่าเรื่องนั้นกลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเทียบกับความรู้สึกอ้างว้างที่เธอต้องเผชิญยามอยู่เพียงลำพังในห้องที่ไร้เธอ

ต่อให้ตื่นขึ้นมาแล้วโลกแตกสลายไปต่อหน้าต่อตา พัทธธีราก็อยาก
ให้เขากอดเธอไว้ในคืนนี้

รักแรกพบ...

ธันวาคมได้สัมผัสความรู้สึกของหัวใจที่เต้นแรงเพราะรอยยิ้มของ
ใครคนหนึ่งยามแรกพบหน้า เป็นครั้งแรกหนึ่งในชีวิตที่เขาคิดว่าชาตินี้ตนคง
ไม่อาจเห็นรอยยิ้มของใครอื่นงดงามได้เท่ารอยยิ้มของเธออีก

เธอที่ดงามราวกับกุหลาบแรกแย้มในฤดูหนาวอันแห้งแล้ง

เนิ่นนานกว่าที่ธันวาคมจะรู้ตัว หัวใจของเขาที่ถูกหนามอันแหลมคมทิ่ม
แทงจนเจ็บปวดแทบยืนไม่อยู่

ธันวาคมใช้เวลาเกือบสิบปีในการรักผู้หญิงที่เป็นทั้งรักแรกและรักเดียว
ของชีวิต หุ่่มเห้ให้จนสุดตัว ก่อนจะล้มครืนไม่เป็นท่าเมื่อรลิตาสารภาพว่า
หัวใจของเธอมอบให้คนอื่นไปแล้ว

เวลาเก้าปีที่อยู่ด้วยกันพลันไร้ความหมายเมื่อมีระยะทางเป็น
อุปสรรค รลิตาเพิ่งเดินทางไปเรียนต่ออีกซีกโลกได้ไม่ถึงปีตอนที่เธอเอ่ย
ปากขอเลิกรา

สองสัปดาห์ก่อน ธันวาคมตัดสินใจบินข้ามน้ำข้ามทะเลไปหารลิตาเพื่อ
อ้อนวอนให้เธอตัดสินใจเรื่องของทั้งคู่อีกครั้ง เขาขอมแลกทุกอย่างที่มีเพื่อ
ให้เขากับเธอกลับมาเป็นเหมือนเดิม

ธันวาคมทิ้งได้แม้กระทั่งความฝันของตัวเองด้วยซ้ำ

แต่แล้วเขาก็พบว่าทุกอย่างมันหายไป

ในสภาพอากาศที่เลวร้าย ช่วงเวลาที่สายฝนโปรยปรายกับอุณหภูมิ
ติดลบ ธันวาคมมองคนที่เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเขามอบจุมพิตให้
ชายอีกคนด้วยแวตาทอบอุ่นอ่อนโยนอย่างที่ไม่คิดว่าเธอจะมอบให้ใครอีก
อยู่อีกฟากฝั่งของถนน

ธันวาคมเข้าใจในวินาทีนั้นเองว่าความรักของเขาจบสิ้นลงแล้ว

แม้ภายนอกจะดูเหมือนว่าเขายอมรับการตัดสินใจของรลิตาอย่างสงบ
ทว่าในใจของธันวาคมกลับมีความโกรธแค้นที่หาทางระบายออกไม่ได้

จนกระทั่งประตูลิฟต์ที่ควรจะปิดสนิทพลันเปิดออกที่ชั้นเดิม และ
เขาได้สบตากับผู้หญิงตัวเล็กๆ บางๆ ที่ชอบจ้องเขาด้วยสายตาน่ารำคาญ
คนนั้น

เหมือนเธอจะเคยบอกชื่อเขาครั้งหนึ่งตอนเจอกันที่ร้านสะดวกซัก แต่
ธันวาซึ่งไม่คิดจะเก็บมาใส่ใจลืมเลือนไปแล้ว

ใบหน้าเรียวเล็กของเธอชนิดที่ฝ่ามือเดียวของธันวาน่าจะปิดมิดแขน
ขึ้นมองเขาจากความสุขที่เลยไหล่มานิดเดียวด้วยแวตาทที่ทำให้เขาลอบยิ้ม
ปาก ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ได้เอะใจเลยว่าเขาสามารถเห็นทุกการกระทำ
ของเธอผ่านเงาสะท้อนของประตูลิฟต์ที่ชัดแจ้วราวกับมองผ่านกระจก

ธันวาระอັกระอ่วนในตอนแรก แต่ไม่นานเขาก็นึกได้ว่าตนไม่ใช่
คนมีเจ้าของอีกต่อไปแล้ว

ภาพของรลิตาที่กำลังจุมพิตกับคนรักใหม่แวบผ่านเข้ามาในสมอง
อารมณ์กรุ่นโกรธที่ปะทุอยู่ในใจทำให้เขาคิดอยากทำแบบเธอบ้าง
อยากกอดคนอื่นเหมือนที่เธอกอด อยากจูบคนอื่นเหมือนที่เธอทำ
แล้วผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ขึ้นลิฟต์มาพร้อมกับเขาก็เอ่ยประโยคนั้นออก
มา

“พัทธ์ชื่อเต้าฮวยน้ำขิงมาสองถุง กินด้วยกันมั๊ยคะ”

เขาเพิ่งนึกชื่อเธอออกก็ตอนนี้

ยอมรับว่าประโยคนั้นของพัทธ์ธีราทำให้เขาคิดไปไกล ถึงขั้นพยายาม
นึกว่ายังมีถุงยางอยู่ในกระเป๋าสตางค์สักชิ้นสองชิ้นหรือเปล่า แต่พอเห็นว่า
อีกฝ่ายพยายามดูแลให้เขากินยา เอาผ้าขนหนูมาให้ แถมยังมองเขาด้วย
ดวงตากลมโตที่ฉายความเป็นห่วงเป็นใย แม้ลึกลงไปจะมีร่องรอยของความ
ชมชอบ แต่ความบริสุทธิ์ใจของอีกฝ่ายก็ฉายชัดจนทำให้ธันวารู้สึกเหมือน
กลายเป็นคนชั่ว

ความจริงแล้วพัทธ์ธีราเป็นผู้หญิงที่น่ารัก แต่น่าเสียดายที่หัวใจของ
ฉันทาถูกทำลายจนไม่อาจมอบความรักให้ใครได้อีก

ดังนั้นชายหนุ่มจึงเลือกที่จะพูดประโยคนั้นออกมา คาดหวังว่าจะ
ได้รับสายตารังเกียจซึ่งซัง

เขามองดวงตากลมโตของคนตัวเล็กค่อยๆ เบิกกว้างอย่างตื่น
ตระหนกราวกับกระต่ายขาวขี้ตกใจด้วยความรู้สึกซับซ้อน

ฉันทาเตรียมพร้อมสำหรับการถูกปฏิเสธ แต่ไม่ได้เตรียมใจว่าพัทธ์-
ธีราจะหยิบเทอร์โมมิเตอร์มาวัดไข้ทางหูของเขาหลังจากมองเขาอยู่อย่างนั้น
นิ่งๆ ครู่หนึ่ง

แล้วเธอก็เอ่ยออกมา

“ถ้าฉัน...กินอีกสักสองคำแล้วกินยาลดไข้ได้มั๊ยคะ คุณมีใช้ห๊ะ”

๒

จะตบหรือจะฉลาก

พัทธ์ธีราเป็นผู้หญิงร่างเล็กที่สูงเกินไหล่ชั้นวามานิตเดียว ผมยาวถึงกลางหลังดูนุ่มลื่นสีดําเป็นมันขลับ ผิวที่อยู่นอกร่มผ้าเนียนละเอียดอมชมพูไปทั้งตัว แม้กระทั่งข้อเท้าก็ยังไ้ที่ติ บวกกับดวงตากลมโตและริมฝีปากอวบอิมที่เวลาเผยออกน้อยๆ จะเห็นฟันหน้าสองซี่ราวกับกระต่ายขาวขนนุ่มฟู พัทธ์ธีราเหมือนสัตว์ตัวน้อยๆ ที่เพียงจับเบาๆ ก็อาจเฉาตายคามือ ดังนั้นการที่เธอไม่ทำท่าหวาดผวาหรือร้องไห้ออกมาในสถานการณ์แบบนี้จึงเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย

“แปลว่าอะไร” หลังจากอึ้งไปพักหนึ่งด้วยความคาดไม่ถึง ชั้นวาก็ถามออกมาเหมือนเพิงหาเสียงของตัวเองเจอ

“แปลว่าตกลง แต่ให้คุณกินยาก่อน”

“รู้ใช่ไหมว่ามันหมายความว่ายังไง”

“รู้”

“รู้ว่?” คิวเรียวเล็กสูง ตาคมมีแววดุ

“คุณอยากนอนกับพัทธ์”

“แล้วทำไมยังตกลง ดูคุณไม่ใช่คนที่จะนอนกับผู้ชายที่เพิ่งเจอหน้ากันได้สองสามครั้ง”

“คงเป็นเพราะเหงามั้ง” ดวงตาคู่สวยหลุบลง ซ่อนแววตาที่อาจเปิดเผยสิ่งที่แอบซ่อนอยู่ข้างใน

เหงา? เหมือนข้ออ้างของริต้าที่ใช้ในการนอกใจเขาตอนที่ต้องห่างไกลกันนะหรือ

ธันวาเองก็เหงาเหมือนกัน แต่ก็ยังไม่เคยไปนอนกับใครแม้ชั่วระยะห่างที่ยังอยู่ในสถานะคนรักของริต้าเลย

แววตาของธันวามีรอยโกรธซึ่งแวบผ่าน ก่อนจะแปรเป็นความรังเกียจ จนทำให้คนถูกมองชาวาบตั้งแต่หัวจดเท้า

“ผมขอตัวก่อน” ธันวาพยายามสะกดเสียงให้ราบเรียบ

พัทธ์ธีรามองแผ่นหลังกว้างของคนที่ผลุนผลันออกจากห้องพักของเธอไปอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก สายตาของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นขยะไร้ค่า ร่างบอบบางทรุดลงนั่งกอดเข่าบนเก้าอี้ตัวเดิม มองข้าวของที่วางกองไว้มุมห้อง

ก่อนจะเริ่มร้องไห้อย่างเงียบงัน

หลังจากวันนั้นที่ธันวาผลุนผลันออกไปราวกับโมโหขึ้นมากะทันหัน โดยที่พัทธ์ธีรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองทำอะไรออกไปจนทำให้อีกฝ่ายผิดใจจนเกิดปฏิกิริยาเช่นนั้น หญิงสาวก็พยายามหลบหน้าชายหนุ่มด้วยความอับอายจนแทบไม่อยากออกไปไหน

ซึ่งจริงๆ แล้วมันช่างเป็นการกระทำที่ไร้สาระและเสียเวลาเปล่า เพราะธันวาเองก็คงไม่อยากเห็นหน้าเธอเหมือนกัน ราวกับต่างฝ่ายต่างหลีกเลี่ยงช่วงเวลาและสถานที่ที่อาจทำให้ต้องพบเจอกันอย่างไม่คาดฝัน

ช่วงสองสามวันมานี้แม่ฝนจะตก แต่พัทธ์ธีราไม่ต้องหอบผ้าออกไปอบแห้งที่ร้านสะดวกซักเหมือนเคย เพราะหญิงสาวลงทุนสั่งซื้อเครื่องอบผ้า

มาใหม่ เพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตอยู่ในห้องโดยไม่ต้องออกไปไหนจน 'บังเอิญ' เจอกับใครอีก

อุปสรรคเพียงอย่างเดียวคือพัทธ์ธีรานอนไม่หลับ

พัทธ์ธีรามีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับ จนเรื่องที่ไม่ปกติกลายเป็นเรื่องปกติ โดยเฉพาะช่วงเวลานี้ของปี เสียงฝนตกตามมหาลोकหลอนแม้ในยามหลับฝัน ปลุกความทรงจำในอดีตให้กลับมาโลดแล่น ฉีกทิ้งปากแผลที่ไม่เคยสมานของเธอจนอักเสบ ปวดร้าวไปทั้งร่างกายและจิตใจไม่อาจข่มตานอน

ร่างเล็กบางพลิกไปมาบนเตียงกว้างอย่างกระสับกระส่ายก่อนจะหลุดลุกขึ้นนั่ง สายตาเหลือบมองนาฬิกาที่หัวนอนก่อนจะพบว่าเพิ่งตีสี่ พัทธ์ธีรากัดฟันข่มอาการปวดตื้อที่ขาทั้งสองข้างทั้งๆ ที่บาดแผลภายนอกจางหายไปนานแล้ว และผลการตรวจร่างกายทุกครั้งล้วนปกติดี

ทว่าอาการ 'ปวด' ของพัทธ์ธีราไม่เคยหาย

มันสัมพันธ์กับวันที่ฝนตกหนัก และความเจ็บปวดนั้นจะมากขึ้นจนยากจะทานทนหากข้างกายไร้คนข้างเคียง

พัทธ์ธีราไม่ต้องการการปลอบโยน ขอแค่ใครสักคนที่ทำให้เธอรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพังก็เท่านั้น

ร่างเล็กยื่นตัวขึ้นจากเตียง ตัดสินใจเปลี่ยนชุดเพื่อเดินลงไปร้านสะดวกซื้อใต้คอนโด

ช็อกโกแลตสักชิ้นน่าจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น แม้ว่าในห้องจะมีช็อกโกแลตอยู่หลายกล่องจากหลายที่ทั่วโลกที่มีคนซื้อมาฝาก แต่หญิงสาวยังคงยืนกรานที่จะลงไปซื้อช็อกโกแลตราคาไม่กี่บาทจากร้านสะดวกซื้อ

ทว่าคืนนั้นพัทธ์ธีราไม่มีโอกาสได้กดลิฟต์ด้วยซ้ำไป

ประตูลิฟต์เปิดออกตอนที่พัทธ์ธีราเดินไปถึง ก่อนที่ใครบางคนที่ไม่ได้เจอหน้ามาก่อนจะเดินออกมา ร่างสูงใหญ่ชนิดๆ ลมหายใจมึนกลิ่นเหล้า

“คุณ...”

ฉันมองผ่านราวกับพัทธ์ธีราที่ยืนมองเขาตัวแข็งเป็นเพียงอากาศ-
ธาตุ

“มาหรอคะ”

หลายทีแล้วที่ฉันว่ารู้สึกว่ามีบางอย่างของพัทธ์ธีราน่าจะมีปัญหา ถึงได้
คอยแต่ถามคำถามน่ารำคาญจนไม่อยากเสียเวลาตอบ

“คุณขับรถกลับมาทุกๆ ที่มาหรอคะ” ปลายเสียงของอีกฝ่ายสั้นนิดๆ
ทว่าคนที่ไม่ได้ใส่ใจตั้งแต่แรกมองข้ามไป

“คุณดีน...”

“ชาติที่แล้วคุณเป็นแม่ผมหรอ” ในที่สุดฉันก็มองหน้าหญิงสาว
ตรงๆ เมื่ออีกฝ่ายยื่นมือมารั้งแขนเอาไว้เพื่อกั้นให้เขาตอบคำถามไร้สาระ

ครั้นก้มลงมองพัทธ์ธีราเต็มตาแล้วพบดวงตากลมโตดำขลับรื้นน้ำ
และขอบตาแดงเรื่อราวกับกระต่ายที่สกรีนลายอยู่บนชุดนอน ฉันก็เอ่ย
เสียงสละบัดเหมือนไม่เต็มใจตอบ

“แท้ก็ซี”

“อ้อ” พัทธ์ธีราจะพริบตาพริบๆ แล้วปล่อยมือ แต่พอเห็นร่างสูง
ตัวเอียงงูบก็พวาเข้าไปรับ ลืมไปถนัดใจว่าตัวเองน้ำหนักน้อยกว่าเขาเกือบ
ครึ่ง ร่างบอบบางเซถลาเกือบกระแทกผนังถ้าไม่มีแขนแกร่งประคองไว้
กลายเป็นพัทธ์ธีราเสียเองที่ตกอยู่ในอ้อมกอดร้อนจัด คนตัวเล็กเปลอสุด
หายใจลึก

กลิ่นแอลกอฮอล์ผสมกลิ่นน้ำหอมอวลตลบกลบกลิ่นฝน

ผิวหน้าเนียนละเอียดของพัทธ์ธีราแดงจัดเพราะระยะห่างระหว่าง
ทั้งคู่ เวลาที่อยู่ใกล้ฉัน เสียงหัวใจของพัทธ์ธีรามักจะเต้นดังจนกลบได้
แม้แต่เสียงพายุฝนโหมกระหน่ำ

มือเรียวเล็กกระตุกเล็กน้อยจนยากที่จะสังเกตเห็น

มีเพียงพัทธ์ธีราที่เข้าใจความรู้สึกที่อยากจะผลักไสเขาออกไปพร้อมๆ

กับดิ่งเข้ามากอด

ผิวบริเวณลำแขนแน่นตึงของธันวาที่แนบกับแผ่นหลังบอบบางอุ่นจัด สำหรับคนซึ่งหนาวมือเท้าเย็นง่ายอย่างพัทธ์ธีราแล้ว อุณหภูมิที่ค่อนข้างสูงของอีกฝ่ายนับว่าอุ่นสบาย

พัทธ์ธีราอยากยื่นหนึ่งๆ อยู่ในอ้อมแขนของเขาต่อ แต่เกรงว่าเจ้าของอ้อมกอดอาจจะไม่เห็นด้วย จึงยกมือขึ้นผลักแพงออกอกห่าง พลังขยับริมฝีปากจะพูด

“คุณ...”

ร่างเล็กบางที่อยู่ใว้งแขนทำให้ธันวานึกถึงภาพพรลิตาที่อยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายคนอื่นอีกครั้ง

ความคิดที่ว่าในเมื่อพรลิตาทำได้ แล้วทำไมเขาจะทำได้พูดขึ้นมาตอนที่ธันวาหอดสายตาศึกษากระจกลิปปากสีชมพูอ่อนไว้ร่องรอยของลิปสติกที่อาจทำให้รำคาญใจโดยสิ้นเชิงไปว่านี่เป็นเวลาดีสี่ กับพินคูกกลางสองซีเล็กๆ ชาวสะอาดที่ไหลออกมายามเจ้าตัวเผยอปาก

สำหรับคนที่กำลังจ้องพินกระต่ายของคนตัวเล็กอยู่ก่อนแล้ว ริมฝีปากบางชุ่มชื้นที่ขยับอยู่ตรงหน้าเป็นดังฟางเส้นสุดท้าย

ธันวาโทษลิตากับบรรณดีไม่รู้ก็แก้วที่เขาสาตลงคอ ตอนที่สอดมือใต้สังกรมเล็ก บังคับให้ใบหน้ารูปไข่แดงแยบจับจุมพิตจากริมฝีปากร้อนผ่าวอาศัยจังหวะที่อีกฝ่ายยังตกใจจนตัวแข็งแทรกปลายลิ้นเข้าไปสัมผัสลิ้นนุ่มนวลของเธอตื่นๆ อย่างลองเชิง เมื่อพินซีเล็กๆ ชาวสะอาดไม่ได้ขบลิ้นเขาจนเลือดสาต ธันวาก็เริ่มคลั่งเคล้าเรียวกปากบางอย่างลึกลับ

เนิ่นนานจนไพรงปากของพัทธ์ธีราเต็มไปด้วยกลิ่นบรรณดี มาถึงจุดนี้หญิงสาวเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างเธอกับธันวา ใครกันแน่ที่กำลังเหมายและไว้สติ

ท้องนี้วสากระคายไ้เบาๆ หลังใบหูบอบบางราวกับปลอบโยน ทั้งที่ริมฝีปากและปลายลิ้นร้อนผ่าวของเขาไม่มีความอ่อนโยนแม้สักนิด

พัทธ์ธีราารู้สึกเหมือนธันวาแทบจะดูตกสืบปากบวมเงอของเธอติดไปด้วยตอนถอนริมฝีปากออก

เสียงลมหายใจหอบสะท้านดังแข่งกับเสียงหัวใจเต้นถี่รัว ใช้เวลาสักพัก พัทธ์ธีราถึงได้รู้ตัวว่านั่นเป็นเสียงลมหายใจและหัวใจของตนเอง

“จะตบหรือจะปล้ำก็ได้ เสร็จแล้วก็หนีไปซะตั้งแต่ตอนนี้ ไม่อย่างนั้นผมจะถือว่าคุณยังยืนยันคำตอบเดิม” ธันวากล่าวเสียงพราว สายตาจับจ้องเพียงริมฝีปากสีสดน้ํารื่นและไ้ร่ฟันขาวสะอาด

บางทีคงเป็นตัวเธอเองนั่นละที่ไร้สติ

นั่นเป็นสิ่งที่พัทธ์ธีราคิด ระหว่างที่รังต้นคอแข็งแรงลงมาพร้อมกับเขย่งเท้าเพื่อให้ระยะห่างระหว่างริมฝีปากของทั้งคู่ลดลงจนแทบสนิท

ภายใต้สัมผัสแผ่วร้อนของธันวา สติสัมผัสัญญะของพัทธ์ธีราคล้ายขาดหายเป็นช่วงๆ เธอไม่แน่ใจว่าตนเองกดรหัสเปิดประตูห้องถูกได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ริมฝีปากถูกอีกฝ่ายกลืนกินอย่างหิวกระหายราวกับคนที่เดินข้ามทะเลทรายมาเจอแหล่งน้ำ

แผ่นหลังของพัทธ์ธีรากระแทกประตูไม้บานัก แต่เจ้าของเรือนร่างบอบบางกลับไม่ได้เอ่ยประท้วง แม้แต่ตอนที่ถูกซ้อนใต้วงแขนอุ่นลอยจนเท้าไม่แตะพื้น พัทธ์ธีราก็เพียงตัวตวัดริ้วขาโอบรัดเอวสอบและคล้องแขนไว้กับลำคอแกร่งอย่างไว้เนื้อเชื่อใจราวกับคนเฒ่า

วินาทีนี้ต่อให้ธันวาปล้ำเธอไปอยู่ขอบเหว ก็ไม่แน่ว่าพัทธ์ธีราจะมีปากมีเสียง

ผนังห้องของหญิงสาวไม่ต่างจากห้องของเขานัก อีกทั้งยังโชคดีที่พัทธ์ธีราเก็บของอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ธันวาที่แทบไม่ได้ละริมฝีปากจากกลีบปากนุ่มนิ่มหวานล้าจึงพาร่างเล็กในอ้อมแขนไปวางบนเตียงใหญ่ขนาดหกฟุตในห้องนอนหลักโดยสวัสดิภาพ

บางทีอาจเพราะแอลกอฮอล์ที่เข่าเพิ่งดื่มมา อุณหภูมิร่างกายของเขา

จึงสูงกว่าเธอเล็กน้อย เมื่อหญิงสาววางมือแนบผิวกายเปลือยเปล่าใต้เสื้อยืด จึงให้ความรู้สึกสบายจนอยากจูบไล่ไม่หยุดมือ

ร่างสูงที่คร่อมเหนือร่างบอบบางผล่ออกเล็กน้อยเพื่อถอดเสื้อยืดที่เริ่มเกาะกะตัวนั้น ก่อนจะจับมือเย็นเฉียบของอีกฝ่ายกลับมาวางบนแก้มอกกว้าง ปลอ่ยให้เธอสัมผัสซาตามแต่ใจต้องการ เสร็จแล้วจึงเริ่มดึงที่เสื้อผ้าของคนตัวเล็กออกบ้าง

ธันวาคมเบาๆ บนแนวกระดูกไหลปลาร้าได้รูปสววยทันทีที่ปลดกระดุมเม็ดแรกออก จากนั้นจึงจูบไล่ลงไปตามแนวกระดูกที่ปลดออก มอบสัมผัสสร้อยหน้าอย่างจงใจปลุกเร้าคนที่อยู่ใต้ร่าง เล้าโลมอย่างใจเย็นขัดกับจุมพิตที่ร่าวกับตูดกลืนจิตวิญญาณของอีกคนลงท้องเมื่อครู่

แม้สติจะไม่ได้อยู่ครบเต็มร้อย ทว่าธันวายังไม่เห็นแก่ตัวพอที่จะตัดทวงความสุขอยู่ฝ่ายเดียวจากคนที่ตะตะตรงไหนก็สะท้านเฮือกร่าวกับกระต่ายขี้ตักใจ

แวตตาของพัทธ์ธีราล่องลอย สมองพรวาเลือนร่าวกับตกอยู่ในมนตร์สะกด ร่างกายร้อนวูบวาบจนต้องถูไถเรียวขาเข้าหากันเพื่อผ่อนคลายพายุอารมณ์ที่หนักหน่วงและบ้าคลั่งเสียยิ่งกว่าพายุฝนนอกหน้าต่าง

แต่แล้วจู่ๆ สัมผัสที่ทำให้มีนเมาร่าวกับสิ่งเสพติดนั้นก็หยุดลง รูม่านตาของพัทธ์ธีราขยับกลับมาโฟกัสภาพตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะพบว่าธันวากำลังมองรอยแผลเป็นน่าเกลียดบนหน้าท้องของเธอด้วยแวตตาจงดน

พัทธ์ธีราเ้มปาก รวบเลื้อนอนแบบผ่ากลางมาปิดร่างกายส่วนหน้าไว้อย่างมิดชิดทันทีที่รู้สึกตัว

ธันวาละสายตาขึ้นมามองใบหน้าเผือดสีของอีกฝ่าย แม้จะนึกสงสัยว่าพัทธ์ธีราได้รอยแผลเป็นนี้มาได้อย่างไร แต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่จำกัดอยู่บนเตียงเพียงแค่วิวครั้งชั่วคราวเป็นดั่งกำแพงขวางกั้นคำถามเหล่านั้นไม่ให้หลุดออกไป

ถ้าไม่อยากจะให้เธอถามเรื่องส่วนตัวของตนเอง ธันวาก็ไม่ควรก้าวก่าย

เรื่องส่วนตัวของเธอเช่นกัน

มือเล็กกำอกเลื้อไ่ว้แน่นจนข้อมือขึ้นสีขาเมื่อธันวาคมสัมผัสมือคู่นั้น
เบาๆ

“ปล่อยเถอะ ผมไม่จ้องแล้ว”

“ไม่...”

“ไม่ทำต่อแล้วหรือ” ธันวาคมเอ่ยอย่างพยายามข่มกลิ่นอารมณ์ แม้ว่า
การหยุดทุกอย่างตอนนี้อาจทำให้เขาแทบขาดใจตายได้ แต่ชายหนุ่มไม่ใช่
คนที่จะฝืนใจใคร

“ทำ...แต่ไม่ต้องถอดเสื้อ” พัทธ์ธีราแ้มปากเมื่อนึกถึงรอยแผลเป็นที่
ต้นขาขวาและสะโพกซ้าย “ไม่ต้องถอดกางเกงด้วย”

ธันวาคมถึงกับกลอกตามองบน เห็นแก้มหน้าน่ารักและขอบตาแดงก่ำ
ของอีกฝ่าย ชายหนุ่มเมินความหนักอึ้งที่กึ่งกลางกายแล้วถามอย่างอ่อนใจ

“ถามจริง เคยทำร้ายคุณนะ”

“...”

“ไม่น่าถามสินะ...คิดอยู่แล้วว่าน่าจะไม่เคย

ธันวาคมขยับตัวจะลุก แต่คนที่อยู่ใต้ร่างกลับรั้งเขาไว้ด้วยสีหน้าตื้นๆ
มือเรียวละจากเสื้อที่กุมไว้ ทำให้สาบเสื้อแยกออกจากกัน เห็นผิวเนียน
ละเอียดบนเนินอกอิมร่าไร

“ถ้างั้น...ปิดไฟ...ได้มั๊ยคะ”

ทั้งห้องตกอยู่ในความมืดสลัว เมื่อตนเองมองไม่เห็น พัทธ์ธีราก็
สบายใจขึ้นเมื่อคิดว่าธันวาคมจะมองไม่เห็นรอยแผลเป็นน่าเกลียดนั้นด้วย

แต่พัทธ์ธีราลืมิไปว่า ถึงอย่างไรเวลาที่ร่างกายสัมผัสกันก็ยั้งรู้สึกได้
ธันวาลูบเจอร์รอยแผลเป็นที่สะโพกซ้ายก่อน ชายหนุ่มจับสังเกตได้ว่าคนใต้
ร่างเกร็งตัวอย่างหวาดระแวงราวกับตะโตนแผลสด มือใหญ่จึงเลื่อนไป
กอบกุ่มบั้นท้ายเนียนนุ่มราวกับไม่ได้ใส่ใจรอยหนูนยาวอย่างที่เธอกังวล หลีก

เสียงบริเวณที่อาจทำให้อีกฝ่ายไม่สบายใจ

เมื่อย้อนกลับมามองสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้อีกครั้ง สิ่งที่น่าเสียดายใจที่สุดคือการที่ไม่ได้พูดออกไปว่าแผลเป็นเหล่านั้นไม่ได้น่าเกลียดอย่างที่เธอคิด แม้แต่น้อย และได้แต่ภาวนาให้ตนเองได้รับโอกาสนั้นอีกครั้ง เพื่อที่จะได้บอกพัทธ์ธีราว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็นเธอ นั้นสวยงามเพียงใด

พัทธ์ธีรา มองซองสีเงินที่เขาหยิบออกจากกระเป๋าทางเกงมาวางไว้บนเตียงแล้วเบือนหน้าหนี ธันวาคมล่องออกไปจัดการกับเสื้อผ้าส่วนที่เหลือของตัวเอง แล้วรีบกลับมาคลั่งเคล้าเรือนร่างอ่อนนุ่มเปลือยเปล่าใต้ร่างด้วยกิริยาเกือบจะพะเน้าพะนอ

มือหยาบกรำจับใบหน้าเรียวให้เอียงรับจุมพิตลึกลับ ปลายลิ้นสอดเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นนุ่มจนเกิดเสียงน่าอาย เรือนกายส่วนหน้าเสียดสีกันจนไฟแทบลุก ธันวาคมแทรกกายเข้าไประหว่างขาเรียว แอบลูบต้นขานุ่มละมุนเล่นขณะผลัดกันให้แยกออกจากกัน

พัทธ์ธีราสะดุ้ง ก่อนจะสะท้านไปทั้งตัวเมื่อท้องนี้วสะกระคายตะตะต้องความอ่อนไหวกึ่งกลางกาย แผลอครางฮือในลำคอด้วยความตกใจเมื่อนิ้วเรียวลิ้นไถลเข้าไปในความคับแคบ

ฟันเล็กเรียงตัวสวยเปลือยลิ้นที่ยังรูกโล่งอยู่ในโพรงปากเบาๆ เมื่อนิ้วที่สองสอดแทรกเข้าไป

ธันวาคมจับริมฝีปากบางหนึ่งที่เป็นการเอาคืน ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงสะกดกลั่น

“เจ็บเธอ”

ศิระชะเล็ๆ สายไปมาจนผมยวาวกระจายอยู่บนหอมอน แม้ทั้งห้องจะตกอยู่ในความมืด แต่ธันวาก็ยังมองเห็น

ร่างกายที่ลั่นระริกและปฏิกิริยาตอบสนองของพัทธ์ธีราทำให้ธันวายุบายมล้ำโลมอย่างค่อยเป็นค่อยไป แต่สุดท้ายก็เป็นเขาเองที่ไม่มี

อดทนมากพอ ตอนที่ล่องลำเข้าไปในความอ่อนนุ่มแล้วได้ยินเสียงกรี๊ดร้องของพัทธ์ธีรา เขาจึงรีบโน้มกายลงไปโอบร่างเล็กเข้ามาในอ้อมกอดอย่างปลอบประโลมด้วยความรู้สึกผิด

“ขอโทษนะ เจ็บใช้มั้ย”

“อีก...ฮือ...” พัทธ์ธีราน้ำตาซึม ทั้งเจ็บทั้งตึงจนเหมือนจะฉีก ความรู้สึกวาบวามก่อนหน้าหายไปในทันที แต่ก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะผละจากไปแล้วทิ้งให้เธออยู่คนเดียว จึงได้แต่ยกแขนที่ลั่นสะท้านโอบกอดเอาไว้ “ทำต่อเถอะ”

ธันวาได้ยินเสียงเจือส่ออย่างน่าสงสารแล้วถึงกับกัดฟันกรอดส่วนแข็งซึ่งที่เข้าไปไม่ถึงครึ่งโตนบีบรัดทุกทิศทางจนแทบหายใจไม่ออก ทุกมิลลิเมตรที่ผลัดกันเข้าไปตามด้วยเสียงอึกอักในลำคอของคนใต้ร่างบ่งบอกถึงความเจ็บปวด สุดท้ายจึงตัดสินใจจูบริมฝีปากที่เม้มแน่นอย่างปลอบโยนมือข้างหนึ่งคลึงเคล้าทรวงนุ่มอย่างจงใจปลุกเร้า มืออีกข้างเลื่อนไปนวดคลึงส่วนที่ไวต่อความรู้สึกเหนือบริเวณที่ยังสอดประสานจนเจ้าตัวสะท้านเฮือก

“คุณ...” ความรู้สึกเสียดเสียวพลุ่งพล่านจากกึ่งกลางกายแผ่ซ่านไปทั่วตั้งแต่ปลายเท้าจดปลายผมจนลิ้มความเจ็บตึงไปชั่วขณะ พัทธ์ธีราอยากหนีขาสองข้างเข้าหากันแต่ติดคนที่แทรกกายอยู่ตรงกลาง จนทำได้แต่สะอื้นฮักอย่างไม้อาจช่วยเหลือตนเองได้เมื่อคนตัวโตค่อยๆ ขยับสอดแทรกเข้าออก คีบคลานลึกทีละนิดๆ

พัทธ์ธีรา รู้สึกเหมือนกำลังไต่ขึ้นที่สูง และคนที่จับสังเกตรอยู่ก่อนแล้วก็สัมผัสได้ ปลายนิ้วเรียวยิ่งละเลงหนักมือสลับกับการโถมกายกระชกจนเจ้าของเรือนร่างบอบบางรู้สึกเหมือนเกินจะรับไหว

“ฮะ...ระ...เร็วไป” เสียงของพัทธ์ธีราขาดห้วง ก่อนจะกรี๊ดร้องเบาๆ เมื่อเผชิญกับความรักราวกับถูกเหวี่ยงออกไปนอกโลก

แต่คนใจร้ายไม่ยอมปล่อยให้เธอได้ใช้เวลาล่องลอยกลับมาเหยียบพื้นโลกอย่างช้าๆ กลับถอนกายออกจนเกือบสุดแล้วผลักตัวเองให้เธอรับไว้

ทั้งหมดในคราวเดียว กายแกร่งขยับเขยื้อนรุนแรงกระแทกกระทั้น ตักตวง
ความสุขรากับทวงหนี้สาวที่มอบให้พัทธ์ธีราไปก่อนหน้า

ทว่าตอนที่ฉันทากอดรัดเธอด้วยร่างกายสิ้นสะท้านแล้วผละออกไป
เปลี่ยนเครื่องป้องกันชิ้นใหม่ พัทธ์ธีราก็ได้เรียนรู้ว่าที่ผ่านมทั้งหมดเป็น
แค่ดอกไม้

๓

ข้อตกลง

เสียงลมหายใจกระชั้นของพัทธ์ธีราค่อยๆ ซ้ำลงจนกลายเป็นจังหวะสม่ำเสมอ บ่งบอกว่ากำลังเข้าสู่นิทรารมณ์ เรือนร่างสูงกำยำของธันวาเอนพิงหัวเตียงในสภาพเปลือยเปล่า มีเพียงผ้าห่มผืนเดียวกับที่เขาเพิ่งตัวคลุมให้คนตัวเล็กพาดไว้บนสะโพกอย่างหมิ่นเหม่

พัทธ์ธีรานอนตะแคงหันหน้ามาทางเขา หลับลึกอย่างไรซึ่งกลไกการป้องกันตัว นอกจากการรอยแผลเป็นพวกนั้น ผิวของเธอเนียนละเอียดนุ่มมือ อีกทั้งยังขาวจัดจนเกือบซีดเหมือนคนไม่ค่อยโดนแดด

ธันวายื่นมือออกไปจนเกือบแตะโดนพวงแก้ม ก่อนจะชักมือกลับกะทันหันราวกับคนเพิ่งตื่นจากมนตร์สะกด

ธันวาแ้มปาก ผลุนผลันลูกจากเตียงจนปลุกคนที่เคลิ้มหลับให้ผวาตื่น พัทธ์ธีราคว้าข้อมือหนาไว้ อาจเพราะความมืดสลัวที่ทำให้เขาอุปาทานคล้ายเห็นเด็กหลงทางอยู่ในดวงตากกลมโตคู่หนึ่ง

“อยู่ต่ออีกหน่อยได้มั๊ยคะ”

ธันวาก้มหน้ามองเธอเงิบๆ โดยไม่ได้เอ่ยคำพูดใด ในใจมีประโยค

หนึ่งผู้ขึ้นมา

เขา...ไม่อยากตกหลุมรักใคร่อีกแล้ว

“นะคะ”

ผีทำซาตานตัวไหนมันเข้าถึงไม่อาจรู้ สุดท้ายธันวาคมก็ทรุดตัวลงไปในนอนเตียงข้างคนที่เอ๋ยเสียงละห้อยนั้นอีกครั้ง ทว่าด้วยไม่ยอมให้เธอรู้ว่า เขากำลังใจอ่อน จึงตัดสินใจพลิกกายหันหลังให้ เป็นสัญญาณเตือนว่านี่คือขอบเขตของความใจดีที่เขาจะมอบให้ได้แล้ว

เรือนร่างนุ่มนิ่มขยับเข้าไปซุกแผ่นหลังกว้างทันทีราวกับหาไออุ่น โดยไม่ได้เรียกร้องให้ธันวาคมทำอะไรประเภทหันไปกอดหรือลูบหลังลูบไหล่อย่างที่เขารู้ว่าตนเองจะต้องปฏิเสธ

ธันวาคมนอนฟังเสียงลมหายใจคนที่นอนชดอยู่ด้านหลัง คิดไว้ว่าจะรอให้พัทธ์ธีราผล็อยหลับไปอีกครั้งแล้วค่อยลุกกลับห้อง แต่สุดท้ายกลับเป็นเขาเสียเองที่หลับลึกจนไม่รู้ว่ามีคนที่ยืนข้างๆ ลุกไปตั้งแต่เมื่อไร

แสงแดดแยงตาปลุกธันวาคมให้ลุกขึ้นมานั่งหยีตาด้วยความมึนงงอยู่บนเตียงนุ่มในห้องนอนที่ดูไม่คุ้นเคย ดวงตาคมจับจ้องดอกเดซี่เล็กๆ บนผ้าห่มสีอ่อนอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาพเหตุการณ์อันน่าระอึกระอ่วนจะผ่านเข้ามาในสมอง

“อา...”

ธันวาคลิ่งขมับที่ปวดตบๆ พลังถอนหายใจแรงๆ จากนั้นจึงลุกจากเตียงของพัทธ์ธีราด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ต่างจากความปั่นป่วนภายในจิตใจ

เจ้าของห้องยืนอยู่หน้าเตาในห้องครัวที่มองเห็นได้ผ่านกระจกใสที่กั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องครัว เห็นได้ชัดว่ากำลังทำอาหาร

แววตาของคนที่ยืนที่ปรากฏรออยู่อย่างใจ

ธันวาคไม่เคยมีวันไนต์สแตนดต์ แต่เขาเคยมีแฟน และการทำอาหาร

ให้อีกฝ่ายกินตอนเช้าหลังจากมีอะไรกันเป็นสิ่งที่ฉันว่าทำกับคนรักเท่านั้น
ถึงตอนนี้ฉันว่าจะไม่มีใคร แต่เขาก็ไม่ยอมให้พัทธ์ธีราเข้าใจอะไร
ไปผิดๆ

แม้จะคิดเช่นนั้น ทว่าตอนที่หญิงสาวหันมาเจอหน้าเขาแล้วยิ้มให้อย่าง
ว่าเรริง แวตามกลับอ่อนลงเล็กน้อย พัทธ์ธีราหมุนตัวไปมาในครัวครู่เดียว
ก็เดินออกมาพร้อมแก้วกระเบื้องที่มีควันลอยเอื่อยกรุ่นกลิ่นกาแฟ มีโอใหญ่
เอื้อมือไปรับแก้วที่หญิงสาวยื่นให้

“พัทธ์ไม่ได้ใส่หมกับน้ำตาลให้ ถ้าคุณดื่มจะใส่เติมได้นะคะ มีใน
ครัว”

“ไม่เป็นไร อย่างนี้ดีแล้ว” ฉันวาจิบเครื่องดื่มรสขม ความกระอัก-
กระอ่วนก่อตัวขึ้นซ้ำๆ ดวงตากวาดมองไปรอบห้องของหญิงสาวอย่างคนที่
ไม่รู้จะทำอะไร ผังห้องไม่ต่างจากห้องของฉันว่าเท่าไร ถึงแม้จะดูมีข้าวของ
เยอะกว่าเล็กน้อย แต่ก็ดูเป็นระเบียบดี มีเพียงของที่กองไว้มุมห้องนั่งเล่น
ใกล้ประตูห้องนอนเล็กเท่านั้นที่ดูไม่เข้าพวก

ฉันวามองถุงพลาสติกใส่พวกยาสีฟัน แปรงสีฟัน สบู่ก้อน และ
กระดาษชำระ แล้วถามส่งๆ อย่างคนที่ไม่รู้จะเริ่มบทสนทนากับอีกฝ่าย
อย่างไร

“เพิ่งไปซื้อของมาตอนไหน”

พัทธ์ธีรามองตามสายตาเขา แล้วตอบด้วยน้ำเสียงเหมือนพูดเรื่อง
ดินฟ้าอากาศ

“อ้อ เปล่าหรอกค่ะ ของจะเอามาจัดชุดสังฆทานนะ ครบรอบวันตาย
ของพ่อกับน้อง”

มุมปากคนตัวสูงกระตุกเล็กน้อย ขณะก่นดำตัวเองที่เริ่มบทสนทนา
อย่างโง่งง ในใจก็นึกถึงรอยแผลเป็นจางๆ ที่พัทธ์ธีราไม่ยอมให้เห็นแต่

มีอยู่ไม่กี่สาเหตุที่ทำให้วันตายของคนในครอบครัวเกิดขึ้นในวัน
เดียวกัน บางทีอาจเป็นโศกนาฏกรรมครั้งนั้นที่ทิ้งรอยแผลเป็นไว้บนร่างกาย

และในจิตใจของพัทธ์ธีรา

แม้ในใจจะมีคำถาม ทว่าสุดท้ายฉันวากลับเลือกที่จะเอยแสดง
เสียใจด้วยน้ำเสียงห่างเหิน

“เสียใจด้วย”

“ไม่เป็นไรค่ะ มันผ่านมานานแล้ว พัทธ์ทำเซนด์วิซโกอบไว้ คุณเดิน
กินได้มั๊ยคะ”

...ซึ่งดูเหมือนว่าพัทธ์ธีราจะไม่ได้รู้สึกรู้สึ

“ผมไม่กินอาหารเช้า” แววดตาของฉันว่าแฝงความอึดอัด เขาหวังว่า
พัทธ์ธีราจะมองเห็นแล้วปล่อยให้เรื่องราวเมื่อคืนเป็นแค่ความรู้สึกดีๆ ทาง
กายที่ไม่มีความหมายใดต่อจิตใจของทั้งคู่

น่าเสียดายที่พัทธ์ธีราใส่ชื่อเกินกว่าจะสังเกตเห็น

“วันนี้...คุณทำงานหรือเปล่าคะ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ สีหน้าอึดอัดของฉันยิ่งฉายชัด เขาวางแก้วกาแฟ
บนโต๊ะอาหารที่อยู่ด้านข้างอย่างเบามือ รู้สึกเหมือนเป็นไอ้ผู้ชายบัดซบตอน
ที่ต้องเอยออกไปตามตรง

“เรื่องเมื่อคืน...ผมไม่อยากจะให้คุณเข้าใจผิด”

“...”

“มันไม่ได้มีความหมายอะไรนอกจากความสุขทางกาย ผมไม่ได้คิด
จะเด็ดหรือคบหากับใคร”

รอยยิ้มของเธอยังคงอยู่ แต่ประกายในตาที่ค่อยๆ ดับลงเป็นสิ่งที่ดี
อยู่ในความทรงจำของฉันว่า ไม่ว่าจะย้อนกลับมามองเมื่อใดก็ยังสร้างความ
เสียใจให้เขาอยู่ทุกครั้ง

“คุณตื่น...มีคนรักแล้วหรือคะ”

“เปล่า” เขาเ้มปากแน่นก่อนกล่าวต่อ “ผมเพิ่งเลิกกับแฟนที่คบกันมา
เกือบสิบปี และยังไม่คิดจะมีใครใหม่ในตอนนี้ ผมรู้ว่ามันฟังดูบัดซบ แต่ขอ
ให้ทุกอย่างจบลงแค่บนเตียงเถอะ”

พัทธ์ธีรานิ่งไปเหมือนกำลังพยายามทำความเข้าใจ แต่พอเธอเอ่ยประโยคต่อมา ธันวาก็คิดว่าหญิงสาวน่าจะไม่ใช่ใจ

“พัทธ์ธีรานิ่งคะ ขอแค่นี้ไม่ได้เป็นมือที่สามของใครก็พอ แต่คุณหมายความว่าเราจะไม่...นอนด้วยกันอีกหรือคะ”

“แค่นี้ผมพูดออกมาแล้วยังไม่ได้ดูเป็นคนเหยียดมากพอ ถึงขนาดที่คุณยังคิดจะนอนกับผมอีกหรือคะ”

“อ้อ...”

“อ้ออะไรอีก” ธันวาชักจะระแวงความคิดความอ่านของอีกฝ่าย ไม่ใช่แน่ใจว่าตกลงเข้าใจว่าอย่างไรกันแน่

“ก็คือคุณพยายามทำตัวสารเลวเพื่อให้พัทธ์ธีรานิ่งเกียจจนไม่อยากนอนด้วยอีก ไม่ถูกหรือคะ”

“แล้วผู้หญิงแบบคุณยอมรับสถานะคู่นอนได้หรือไง”

“ผู้หญิงแบบพัทธ์ธีรานิ่งหมายความว่ายังไงคะ” พวทธ์ธีรานิ่งถามด้วยสีหน้าสงสัย ก่อนจะทำเสียง ‘อ้อ’ อย่างที่ทำให้คนฟังหน้ากระตุกอีกครั้ง “หมายถึงที่พัทธ์ธีรานิ่งมีอะไรกับผู้ชายเป็นครั้งแรกหรือคะ คุณเลยคิดว่าพัทธ์ธีรานิ่งจะทำตัวเกะติด ขอให้คุณรับผิดชอบแบบนางเอกในละคร”

ธันวาเงยบ เพราะตอนแรกพัทธ์ธีรานิ่งทำให้เขาเข้าใจไปแบบนี้จริงๆ

“วางใจเถอะคะ ถึงจะต้องยอมรับว่าพัทธ์ธีรานิ่งก็ชอบคุณนิดๆ แต่ในเมื่อคุณไม่ต้องการสานสัมพันธ์ในแง่ไหนกับใคร พวทธ์ธีรานิ่งก็ไม่ใช่หรือคะ เป็นคู่นอนก็ไม่ได้แยอะไร เมื่อคืนคุณทำให้พัทธ์ธีรานิ่งรู้สึกดีมากๆ” พวทธ์ธีรานิ่งแก้มที่ขึ้นสีเรื่อ ในขณะที่ธันวารู้สึกเหมือนเพิ่งเจอผู้หญิงที่ทำให้เขารู้สึกไปไม่เป็นเป็นครั้งแรก

“ตอนนี้คุณอาจจะกำลังระแวง แต่สักพักคุณก็จะเข้าใจเองคะ ว่าพัทธ์ธีรานิ่งเป็นคนที่เข้าใจขอบเขตของตัวเองแค่ไหน”

ธันวาไม่รู้จะทำอย่างไรกับผู้หญิงคนนี้แล้วจริงๆ

พัทธ์ธีราเอ่ยอย่างใจกว้าง แต่มีเพียงเธอเท่านั้นที่รู้ว่าความรู้สึกอ้างว้าง
ว่างเปล่ากัดกินตัวตนของเธอไปมากมายแค่ไหน ทว่านั่นเป็นสิ่งที่พัทธ์ธีรา
ยอมแลกอย่างไร้ศักดิ์ศรีเพื่อที่จะได้อยู่ในชีวิตใครสักคน

ยอม...แม้จะรู้ว่าฉันหาไม่ได้เห็นค่าเธอไปมากกว่าคนชั่วเวลา

ในบางจังหวะของชีวิต ถึงแม้จะรู้ว่าตัวดีกำลังกระโดดลงไปในความ
สัมพันธ์ที่ไม่ได้ให้อะไรนอกจากความเจ็บปวด แต่พัทธ์ธีราก็ยังยืนยันที่จะ
ทิ้งตัวลงไปในเหวลึกราวกับคนโง่

นับตั้งแต่เด็กจนโต พัทธ์ธีราผ่านความเจ็บปวดมามากมายชนิดที่
เกือบจะเรียกได้ว่าชินกับการมีมันอยู่ในชีวิต กระทั่งบางครั้งเธอเองยัง
นึกสงสัยว่าขีดจำกัดความอดทนต่อความเจ็บปวดของตนเองอยู่ตรงไหน
กันแน่

นับจากวันนั้นที่มีความสัมพันธ์แนบชิด ฉันหาเดินออกไปจากห้องของ
พัทธ์ธีราด้วยสีหน้าว่างเปล่าจนหญิงสาวใจแป้ว แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้น คน
ตัวสูงก็กลับมาจากข้างนอกพร้อมกลิ่นเหล้าที่รัวกับอาบมา เคาะประตูห้อง
ของพัทธ์ธีราด้วยท่าทางมีนเมา จากนั้นก็ตักตวงรสรักจากเรือนร่างบอบบาง
อย่างหนักหน่วง

ไม่มีการปฏิสัมพันธ์อื่นใดนอกจากเรื่องบนเตียง

ลมหายใจหอบสะท้านดังอยู่ในความมืดแข่งกับเสียงเครื่องปรับอากาศ
อากาศ ฉันลุกไปเข้าห้องน้ำต่อจากพัทธ์ธีราแล้วกลับมานอนต่อเป็นเพื่อน
โดยไม่ต้องร้องขอ ถึงแม้คืนนี้ฝนจะไม่ตก แต่การมีใครบางคนนอนอยู่ข้างๆ
ย่อมดีกว่าการอยู่คนเดียวอยู่แล้ว แน่แน่นอนว่าพัทธ์ธีราไม่คิดจะปฏิเสธ

หญิงสาวตื่นตอนเสียงนาฬิกาปลุกดัง เธอรีบกดปิดเสียงก่อนที่มัน
จะปลุกคนที่นอนอยู่ข้างๆ ด้วย จากนั้นจึงลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
ครั้งนี้พัทธ์ธีราไม่ทำพลาดอย่างการทำอาหารเข้าให้อีกฝ่ายจนเขานึกระแวง
อีก

ถึงฉันน่าจะโกหกเพื่อรักษาน้ำใจ แต่พัทธ์ธีราพอจะเดาได้ว่าที่อีกฝ่ายปฏิเสธอาหารเข้าไม่ใช่เพราะเขาไม่กินจริงๆ แต่ไม่กินอาหารเข้าที่เป็นฝีมือเธอต่างหาก

เจ้าของเรือนร่างบอบบางกลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้งหลังจากจัดการกับมือเข้าเสร็จ ดวงตากลมโตหลุมมองคนตัวโตที่กำลังหลับสนิทบนเตียงกว้างอย่างลึกลับ ก่อนจะตัดสติใจเขียนข้อความสั้นๆ บอกว่าเธอต้องออกไปข้างนอก และเขียนเบอร์โทรศัพท์มือถือของตนไว้ด้านล่างข้อความเสร็จแล้วก็เปะไว้ข้างเตียงเพราะไม่อยากปลุกเขา จากนั้นจึงออกจากห้องไปเงียบๆ

พัทธ์ธีราไม่รู้ว่าเธอเรียกสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างตนเองกับฉันว่าเป็น 'ความสัมพันธ์' ได้หรือเปล่า ทว่าเรื่องระหว่างพวกเขาสองคนดำเนินอยู่อย่างนั้นมาหนึ่งเดือนแล้ว

ช่วงแรกพัทธ์ธีรามักจะได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากร่างของฉันทุกครั้งที่อยู่ด้วยกัน จนไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายดื่มเพื่อให้ลืมคนรักเก่าหรือดื่มเพื่อให้นอนกับเธอลงกันแน่

ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ฉันมาเป็นฝ่ายมาหาเธอที่ห้องทุกครั้ง ไม่ว่าจะครั้งนั้นจะเป็นความต้องการของเขาหรือเป็นวันฝนตกที่เธอต้องการใครสักคนอยู่ข้างกาย

พัทธ์ธีราไม่เคยได้เข้าไปในห้องของชายหนุ่มแม้แต่ก้าวเดียว...

หญิงสาวคิดอย่างไรดียงสาวา ถึงแม้จะไม่มีโอกาสเข้าไปนั่งอยู่ในใจของฉัน แต่เธอเป็นคนเดียวที่ได้เข้าไปใกล้เขามากที่สุดในเวลานี้ ต่อให้ลับหลังพัทธ์ธีราเขาอาจจะไม่มีใครอีกมากมายก็ไม่ใช่ไป

ไม่นานหลังจากนั้น เธอก็ได้รู้ว่าตนเองเข้าใจผิดไปมากโข

‘วันที่ฝนตก...พัทธ์จะนอนไม่หลับ ถ้าวันไหนฝนตกแล้วคุณไม่ได้มี
ธุระอะไร...มาหาพัทธ์ได้มั๊ยคะ’

เธอเคยบอกความต้องการของตนต่อธันวาไว้ในคืนหนึ่งหลังจากที่
ทั้งคู่แบนชิตกัน เขาแค่รับฟังเงิบๆ แต่หลังจากนั้นคนตัวสูงก็มักจะมา
เคาะประตูห้องของพัทธ์ธีราในคืนที่ฝนตก แม้จะไม่มีกลิ่นเหล้าออกมาจาก
ร่างเขาก็ตาม

แม้ว่าความเป็นจริงพัทธ์ธีราจะต้องการธันวามากกว่าแค่คืนวันฝนตก
แต่หญิงสาวรู้ดีว่านั่นเป็นความสัมพันธ์ที่มากที่สุดเท่าที่เขาจะมอบให้ได้แล้ว

พัทธ์ธีราไม่ใช่คนละโมภ เธอพอใจกับเศษเล็ก ๆ ของความอบอุ่นที่
ธันวาหยิบยื่นให้ จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง...

คนที่มักจะนอนไม่หลับในคืนฝนตกไม่ได้เจอเจ้าของร่างสูงใหญ่มา
หลายวันแล้ว ธันวาบอกว่าช่วงนี้เขาต้องกลับบ้านที่จังหวัดเชียงราย ด้วย
เหตุนี้พัทธ์ธีราจึงเพิ่งค้นพบว่า หนึ่งเดือนที่ผ่านมาชายหนุ่มสร้างความ
เคยชินให้ตนเองมากแค่ไหนตอนที่ต้องเผชิญกับช่วงมรสุมเพียงลำพัง

เมื่อคืนเธอนอนไม่หลับตามเคย พวทธ์ธีราจึงเปลี่ยนชุดลงไปหาของกิน
ริมถนนทันทีที่ฟ้าสว่าง หญิงสาวเดินวนเวียนอยู่แถวนั้นสองสามรอบอย่างคิด
ไม่ตกว่าอยากกินอะไร ก่อนจะกลับขึ้นห้องพร้อมขนมครกไม้ใส่ต้นหอม
ตอนเจ็ดโมงเช้า

พัทธ์ธีราเดินออกจากลิฟต์ ขณะที่ประตูห้องของธันวาเปิดออกพร้อม
กับที่เจ้าของร่างสูงใหญ่ก้าวออกมา รอยยิ้มสดใสผุดขึ้นบนใบหน้าเนียน
ละเอียดเมื่อพบว่าคนที่อยู่ในความคิดคำนึงตลอดหลายวันกลับมาแล้ว แต่
แล้วความสดใสนั้นก็พลันสลายเหมือนหิมะที่ต้องแสงแดดยามเช้า

ใครบางคนเดินตามธันวาออกมาจากพื้นที่ส่วนตัวของเขาที่ไม่เคย
อนุญาตให้พัทธ์ธีราก้าวเข้าไป

มุมปากของพัทธ์ธีราค่อยๆ ตกลง ความดีใจแทนที่ด้วยความรู้สึก
ราวกับถูกตบหน้าติดกันสามครั้งซ้อน ทั้งร่างซาดิกเหมือนตกลงในแม่น้ำ

ที่กำลังจะกลายเป็นน้ำแข็งขณะมองเห็นสาวรูปร่างสูงเพียวโบหน้าหวาน
ละมุนที่ก้าวตามหลังฉันวาออกมาจากห้องของเขา

เจ้าของร่างระหงเล็กคิ้วเรียวใส่คนที่จับจ้องตนกับฉันวาด้วยแววตา
ตื่นตะลึงราวกับถูกคาถาณะจั้งจ้งด้วยความประหลาดใจ แต่เมื่อเห็นว่าคนที่
ก้าวออกมาก่อนเดินผ่านหญิงสาวร่างเล็กตรงหน้าไปโดยไม่มีคำทักทาย เธอ
จึงเลือกที่จะสาวเท้ายาวๆ ตามชายหนุ่มไปยังหน้าลิฟต์

ร่างของพัทธ์ธีราหนักอึ้งราวกับถูกตรึงไว้กับพื้นตอนที่ฉันวาเดินจาก
ไปด้วยสีหน้าเฉยชาราวกับคนไม่รู้จักรักกัน

“รู้จักเธอ” ธัญวรินทร์ถามทันทีที่ประตูลิฟต์ปิด

“ยุ่งเรื่องของตัวเองเถอะ” ฉันวามวดคิ้ว ตอบโดยไม่หันไปมองหน้า
คนที่อ่อนวัยกว่า

“คนใหม่เธอ” เจ้าของร่างเพียวผมปากหลังจากเอ่ยคำถามนี้ออก
ไป

“ไม่ใช่”

“เพราะแบบนี้ไซ้มีถึงได้เลิกกับโรส”

“ก็บอกว่าไม่ใช่ไง” คนตัวสูงหันไปมองหน้าน้องสาวตรงๆ ด้วยแววตา
ดูๆ

“แล้วตกลงทำไมถึงเลิกกันล่ะ” ธัญวรินทร์ถามอย่างตื้อตึง

เธอกับรลิตาเป็นเพื่อนที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มัธยมปลาย ก่อนที่
รลิตาจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยคณะเดียวกับฉันวา และกลายเป็นคนรักของ
พี่ชายคนรองของธัญวรินทร์ในเวลาต่อมา ทว่าจู่ๆ คู่รักที่เหมาะสมกัน
ราวกับกิ่งทองใบหยกกลับเลิกราหลังจากฝ่ายหญิงไปเรียนต่อเมืองนอกได้
ไม่กี่เดือนทั้งที่คบหากันมาถึงเก้าปี สร้างความตกตะลึงให้แก่ครอบครัว
ของทั้งคู่ที่คาดหวังว่าจะได้เกี่ยวดองกันในอนาคต

ทว่าจนแล้วจนรอด ไม่ว่าจะใครจะคาดคั้นเท่าไร ฉันวาก็ไม่ยอมบปริปาก

พูด ยิ่งฝันรลิตายยิ่งแล้วใหญ่ ทำตัวราวกับหายเข้ากลีบเมฆ นอกจากจะไม่ยอมตอบข้อความของเพื่อนแล้ว บรรดาโซเชียลมีเดียของเจ้าตัวก็ไม่มี การอัปเดตมานานนับเดือนแล้ว

“ก็แค่เลิกกัน” ธันวาคมตอบแบบขอไปที

“ฮะ!” ธันวาคมรินทร์ทำเสียงสูง “เดี๋ยยไม่เชื่อหรือกว่าที่มีเหตุผลแค่นี้ บอกเดี๋ยยสักคนไม่ได้หรือไง คนหนึ่งก็พี่ คนหนึ่งก็เพื่อน เป็นแบบนี้เดี๋ยย ลำบากใจนะ”

“เธอก็เป็นน้องแล้วก็เพื่อนต่อไป ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล บอกแล้วว่าก็แค่เลิกกัน” ธันวาคมอดอกฟิงผั่งลิปต์ ปรายตามองน้องสาวด้วยแววตา หนึ่งสงบแต่ซ่อนความปั่นป่วนไว้ภายใน

ธันวาคมรินทร์ได้แต่ฮึดฮัดอยู่ในใจ เพราะรู้ว่าคาดคั้นไปพี่ชายก็คง ไม่ยอมตอบอยู่ดี ขนาดคนเป็นแม่ยังง้างปากลูกคนกลางไม่ได้ แล้วเธอจะ ไปทำอะไรเขาได้

ธันวาคมปิดปากเงียบ ไม่ได้เป็นเพราะคำถามของน้องสาว เนื่องจากถูก คนในบ้านที่เขียงรายการด้วยคำถามเดียวกันมาไม่รู้กี่ครั้งต่อที่ครั้งแล้วตอนที่ ฟังกลับไปล่าสุด ทว่าสาเหตุคือใบหน้าเผือดสีกับดวงตากลมใสเหมือน ลูกแก้วที่มีรอยร้าวของหญิงสาวตัวเล็กๆ ที่ยืนอยู่หน้าห้องเขาเมื่อครู่

ชายหนุ่มไม่ต้องการให้ธันวาคมรินทร์เข้ามายุ่งกับความสัมพันธ์ระหว่าง เขากับพัทธ์ธีรา เพราะถ้าธันวาคมรินทร์รู้ นั่นหมายความว่าเรื่องนี้จะไปถึง หลุภัสตราผู้เป็นมารดาของทั้งคู่

แต่คิดธันวาคมก็ปวดหัวแล้ว

ธันวาคมรู้ดีว่าความเย็นชาของตนที่แสดงออกไปทำให้พัทธ์ธีราเข้าใจผิด ทว่าพวกเขาไม่ใช่คนรักกัน ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าตนควรทำอะไรดีกับความ เข้าใจผิดนี้ของคนที่กำลังกลายเป็นคู่นอนขาประจำ

จะให้งอนน้องขอโทษก็ดูเกินไปหน่อย ในเมื่อตกลงกันแต่แรกแล้วว่า

จะไม่มีการผูกมัด

สามวันมานี้ฉันวุ่นวายกับงานที่บริษัทจนไม่ได้กลับบ้านไหนเลย ทำให้ยังไม่ได้เจอหน้าคนที่เหมือนกระต่ายขาวขนนุ่มพูนับตั้งแต่วันนั้น

วันนี้ฟ้าครึ้มตั้งแต่ช่วงเย็น เจ้าของร่างสูงเพรียวมองออกไปนอกหน้าต่างห้องทำงาน แล้วก็ตัดสินใจเก็บของกลับบ้านห้อง ขณะขับรถผ่านหน้าคอนโดก็สังเกตเห็นรถเข็นขายน้ำเต้าหู้ ชวนให้นึกถึงเต้าฮวยน้ำขิงที่พัทธ์ธีราแบ่งให้เขากินวันนั้น หลังจากจอดรถ ฉันจึงเดินย้อนออกไปซื้อเต้าฮวยน้ำขิงกับน้ำเต้าหู้อย่างละถุง เมื่อเดินกลับมาถึงหน้าคอนโดฝนก็เทลงมาพอดี

คนตัวโตหยุดอยู่หน้าประตูอัตโนมัติ ก่อนจะหันไปมองฝนปรอย อาจเพราะในใจนึกถึงคำพูดกึ่งขอร้องของผู้หญิงคนนั้น ฉันจึงตัดสินใจกลับที่พักในวันที่คิดว่าฝนจะตก

‘วันฝนตก...พัทธ์ธีราจะนอนไม่หลับ’

อันที่จริง ต่อให้ไม่ใช่วันฝนตก เขาก็ยังรู้สึกว่ามีฝายนอนไม่หลับ มีหลายครั้งที่พวกเขาต่างคนต่างล้มตาคิดอะไรเสียบๆ อยู่ในความมืดโดยไร้คำพูด ถึงแม้พัทธ์ธีราจะเยียวยาความเจ็บปวดของเขาที่เกิดจากรสชาติไม่ได้ แต่การมีใครสักคนอยู่ข้างกายก็ทำให้รู้สึกดี

และเป็นเพราะสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดของอีกคน ฉันจึงไม่อาจปล่อยให้พัทธ์ธีราเผชิญหน้ากับมันเพียงลำพัง

ขณะเดินผ่านประตูอัตโนมัติ ใครบางคนที่อยู่ในการคิดคำนึงก็สแกนบัตรผ่านประตูแล้วเปิดประตูออกมาพอดี รอยยิ้มกว้างกระจายเต็มใบหน้าที่คุณตา ทว่าภาพของเธอที่เดินเคียงข้างชายหนุ่มร่างผอมสูงหน้าตาธรรมดา กลับเป็นสิ่งที่คุณตาไม่เคย

ดวงตากลมโตที่เหลือบมาเห็นคนตัวสูงมีรอยตกใจแวบหนึ่ง ก่อนที่เธอจะดึงสายตากลับแล้วเปล่งเสียงหัวเราะกับคำพูดของคนข้างกาย จากนั้นจึงเดินผ่านฉันไปอย่างเฉยชาราวกับพวกเขาเป็นเพียงคนแปลกหน้า

๔๐ ● What if... ถ้าวันนั้นฝนไม่ตก

คนที่เพิ่งเดินเข้าไปในตึกเห็นอากาศปกริยานั้นแล้วถึงกับสะอึก วินาที
ต่อมาถึงได้เข้าใจว่าตนกำลังถูกเอาคืน